

Arrest

nr. 296 546 van 1 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE [TITRE2MAJ],

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 9 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat hij op 27 juni 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

Op 7 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 6 september 2023 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de Dublin III-verordening. Na een aanvankelijke weigering stemmen de Oostenrijkse autoriteiten 2 oktober 2023 in met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening (beide partijen erkennen ter zitting dat de vermelding in de bestreden beslissing dat het zou gaan om artikel "12.1(b)" een materiële vergissing betreft).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 9 oktober 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker wordt betekend op 17 oktober 2023 en luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: K. voornaam: W. geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...] nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer K., W., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 11/07/2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 11/07/2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen internationaal paspoort voor en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en dat hij zijn andere documenten in Afghanistan achterliet.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 11/07/2023 , met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 27/06/2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Bij zijn aanmelding verklaarde betrokkene geboren te zijn op 19/06/2006. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 17/07/2023 werd door het AZ Sint-Jan Brugge Oostende een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 17/07/2023 een leeftijd had van 19,05 jaar met een standaarddeviatie van 0,67 jaar. De betrokkene werd geen voogd toegewezen en betrokkene werd ingelicht over de beroepsmogelijkheden, de geboortedatum werd bijgesteld naar 19/06/2005.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 07/08/2023. Hij verzocht om een correctie van de familienaam van W. naar W. en verklaarde dat hij nooit andere namen voerde.

Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaart dat hij samen Afghanistan verliet voor Iran met zijn broer K.S.A. en schoonzus en een nichtje. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familie in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkenen verklaarde dat hij nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, bij confrontatie met de eurodachit van het type één verklaart betrokkene dat hij in Oostenrijk werd tegengehouden door de politie en zijn vingerafdrukken er gedwongen werden geregistreerd

Betrokkene verklaart dat hij Afghanistan ongeveer een jaar geleden verliet en door Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije tot Servië reisde waar hij een tiental dagen in een opvangcentrum voor minderjarigen verbleef, dat hij dan door Hongarije tot Oostenrijk reisde waar hij één dag in een opvangcentrum verbleef en dan wegliep en dan door Zwitserland en Frankrijk tot België kwam. Op vragen over de duur van zijn verblijf in de diverse landen antwoordt betrokkene systematisch: 'ik herinner het me niet'

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoorde dat minderjarige asielzoekers hier goed behandeld worden. Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niemand kent in Oostenrijk, er geen vrienden heeft en naar België wou komen. Dat hij er werd tegengehouden, opgesloten en dat zijn vingerafdrukken er gedwongen werden geregistreerd.

Op 06/09/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. We ontvingen eerst een weigering waarin Oostenrijk stelde dat betrokkene bij hen als minderjarige was geregistreerd, op 27/09/2023 werd een verzoek tot herziening gestuurd en op 02/10/2023 antwoorde Oostenrijk et een akkoord op basis van artikel 12.1(b). Uit dit akkoord blijkt dat betrokkene in Oostenrijk bekend staat als M., A., (dob [...]).

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijk instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat Oostenrijk.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken er verplicht werden geregistreerd bij het illegaal binnenkomen, dat hij er nooit bescherming wou vragen, hij er enkel was op doortocht, dat hij er niemand kent en er werd vastgehouden, dat hij er eventueel onvoldoende of onvolledige informatie kreeg, hij vermeldt geen concrete bezwaren tegen de manier waarop hij er werd opgevangen en behandeld, hij werd er een opvangplaats toegewezen maar verliet de opvang na één dag omdat zijn bestemming België was, waar minderjarigen goed worden behandeld. Wat de toepassing van de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere persoonlijke voorkeur op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene heeft geaccepteerd onder artikel 18.1(b).

Wat betreft het eventuele bezwaar van betrokkene dat hij niet naar Oostenrijk wenst terug te keren omdat hij er initieel al geen verzoek wou neerleggen en verplicht werd tot registratie van zijn vingerafdrukken is het dienstig te vermelden dat de Eurodac Verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend en geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene inroept dat hij alleen door de omstandigheden zijn vingerafdrukken in Oostenrijk heeft gegeven omdat hij eventueel werd gearresteerd en dat hij nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk te laten registreren omdat dit niet zijn bestemming was, kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Oostenrijkse autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan.

Het vingerafdrukkenonderzoek leverde een Eurodac resultaat type 1 op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk of minstens tijdens zijn vasthouding te kennen gaf zich hiervoor te willen aanmelden, betrokkene verbleef ook één dag in een opvangcentrum, hieruit blijkt dat betrokkene de toegang tot het systeem niet werd ontzegd. Betreffende de eventuele verklaring van

de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielpprocedure in Oostenrijk, dat hij zou verplicht zijn geweest om asiel aan te vragen in Oostenrijk en dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden geregistreerd merken we op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Oostenrijk niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielpprocedure benadrukken we dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betrokkene verbleef slechts een zeer korte periode in Oostenrijk nadat hij werd gestopt tijdens zijn illegale grensoverschrijding of doortocht, hij werd een opvangplaats toegewezen en verliet Oostenrijk na minder dan twee dagen, zijn indrukken kunnen dan ook bezwaarlijk als representatief worden beschouwd. Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hier verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: “The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”).

Oostenrijk heeft zich op heden reeds geëngageerd om zijn verantwoordelijkheid voor het verzoek op te nemen. Betrokkene uitte geen expliciet verzet dat betrekking heeft op de omstandigheden van opvang in Oostenrijk, niet over de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, hij werd in Oostenrijk ook de toegang tot de procedure internationale bescherming niet ontzegd, zijn verblijf was er zo kortstondig en onder de specifieke omstandigheden, dat deze persoonlijke indrukken bezwaarlijk als representatief kunnen worden beschouwd, hij geeft geen concrete en gecontextualiseerde details over vermeende slechte behandeling.

Betrokkene bewijst geen enkele band met België waaruit een belang kan worden afgeleid die een overdracht in de weg zou staan of waardoor een ernstig en onherstelbaar nadeel zou ontstaan bij een overdracht. We verwijzen hier ook naar het feit dat er ook in Oostenrijk aanzienlijke inspanningen worden geleverd om aan de vlotte integratie van erkende vluchtelingen tegemoet te komen en dit conform het ‘national action plan for Intergration’ opgezet in 2010 en het ‘50-points-plan towards integration of refugees’ als opvolger van het eerste plan publiek gemaakt in 2016. (<https://ec.europa.eu/migrantintegration/governance/austria>)

De bevoegde instanties van Oostenrijk stemden in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van de Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Oostenrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database “ (LukasGahleitnerGertz, “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2022 update”, laatste update op mei 2023, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013

terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria” (p. 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft. “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system” (p. 61).

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. “Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres” (pp. 115). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (p. 116).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. “Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures” (p. 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding. “The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.” (p. 95), deze voorziening bepaalt ook de regels voor verzoekers ‘who cannot be expelled’. Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. “With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act” (p. 39). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (p. 39).

We beamen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaart dat hij gezond is. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. "Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance" (p. 124). Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen. "If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment" (p. 124). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden. Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013."

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Uiteenzetting van het middel

In het enig middel worden de volgende schendingen aangevoerd:

"Artikelen 3, 17 en 31 van Verordening n°604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013;

- Artikel 51/5 §2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Artikel 3 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

- Artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

- Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het beginsel van evenredigheid en de verplichting om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van een administratief besluit met kennis van alle relevante elementen van de zaak."

Het wordt uiteengezet als volgt:

“1.-

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 die tegenpartij, bij wie een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, machtigt de staat verantwoordelijk voor het onderzoek en, in het geval België niet verantwoordelijk is, de zaak voor te leggen aan de verantwoordelijke staat met het oog op het overnemen van verzoeker van internationale bescherming, onder de voorwaarden van de Verordening Dublin III.

Volgens artikel 3 van de Verordening Dublin III : « 1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat ».

Artikel 17.1 van dezelfde verordening bepaalt:

« In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. »

Deze bepaling biedt tegenpartij de mogelijkheid om een bij haar ingediend verzoek van internationale bescherming te behandelen, en dit zelfs als de specifieke omstandigheden van de asielzoeker niet a priori in het kader van haar verantwoordelijkheid vallen voor het onderzoek ervan.

Eveneens bepaalt artikel 51/5, §2, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

«Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.»

Tegenpartij is van mening dat artikel 17-1 van Verordening 604/2013 niet toepasselijk is en meent dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van internationale bescherming van verzoeker, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening Dublin III, en meer in het bijzonder artikel 12.1 (b), aangezien verzoeker er internationale bescherming heeft aangevraagd en er zijn vingerafdrukken werden genomen.

Afgezien van het feit dat tegenpartij selectief en gedeeltelijk de informatie over de huidige situatie van asielzoekers in Oostenrijk leest, heeft zij de gezinssituatie van verzoeker niet adequaat beoordeeld.

2.-

Sinds enkele jaren wordt in Oostenrijk een antimigratiebeleid gevoerd na de aankomst aan de macht van een extreemrechtse coalitie, met als gevolg de stigmatisering en afwijzing van asielzoekers van het Oostenrijkse grondgebied.

In een artikel van de website “Info Migrants” van 06.11.2018 kunnen we dat met name lezen:

« L'Autriche compte désormais parmi les pays européens les plus hostiles en termes d'accueil des migrants. Le jeune chancelier de 31 ans, qui a pris le 1er juillet dernier la présidence tournante de l'Union européenne (UE), défend entre autres le concept de centres de tri des migrants hors de l'Europe. Le but affiché : faire en sorte “qu'aucune demande d'asile ne soit déposée sur le sol européen”, peut-on lire dans une note interne destinée à une réunion informelle ayant eu lieu lorsque Vienne a pris les rênes de l'UE (stuk 4).

Een artikel in de “Courrier international” van 19.04.2019 hekelt een beslissing van minister van Binnenlandse Zaken Herbert Kickl om « banen voor asielzoekers voor 1,50 euro » aan te bieden:

« En réduisant le ‘salaire’ [horaire] des demandeurs d'asile à 1,50 euro, le gouvernement va faire obstacle à leur intégration. C'est apparemment son objectif” (...). Compte tenu des sommes symboliques en

question, l'enjeu n'est pas financier. Conclusion : "Le gouvernement ne veut pas que les demandeurs d'asile travaillent. Il ne veut pas qu'ils s'intègrent. Il ne veut pas qu'ils restent. Voilà pourquoi il fait basculer le filet minimal de sécurité. Ce faisant, il crée un problème là où il n'y en avait pas. C'est une politique à court terme. Et minable » (stuk 2).

Deze beleid asielzoekers niet in Oostenrijk te integreren, wordt ook door een artikel van de website "Info Migrants" van 09.11.2018 bevestigd, waarin wordt uitgelegd dat:

« Heinz Patzelt, the General Secretary of Amnesty International in Austria, holds the country's government responsible for such unsteady views. He told InfoMigrants, "the Vienna government is working really hard to not integrate even those who cannot leave the country because they have successfully received asylum or cannot be deported under other forms of protection.

According to Patzelt, genuine efforts are being made to 'disintegrate' the ones who have, using their own initiative, adapted to Austrian culture. The strongest indication of this is the fact that all language lessons for asylum seekers have been canceled. Speaking with InfoMigrants in the Austrian capital city of Vienna, Heinz Patzelt pointed out that this change can be attributed to the current coalition government led by the conservatives and a right-wing party. (...)

Afghan asylum seeker Sajid Khan has also witnessed the changes that took place since the current government took over at the end of 2017. He says the overall situation has deteriorated for all non-Austrians: "Police raids, patrolling and law enforcement have increased quite dramatically," Khan said, adding that the attitude of police officers has become more offensive and disrespectful towards asylum seekers.

Khan says that in addition to not being able to work and no longer being allowed to learn the language, the fact that locals avoid interacting with asylum seekers also contributes to growing anxiety and frustration amongst young refugees and migrants, who have left everything in their lives behind to seek a better future » (stuk 3).

Bovendien heeft Amnesty International Oostenrijk in zijn verklaring van december 2020 uitgelegd dat sinds 2015 Oostenrijk zijn beleid om uitgeprocedeerde asielzoekers terug te sturen geïntensiveerd heeft, zelfs naar landen waar uitzetting in strijd is met het beginsel van non-refoulement (stuk 5).

Dit afwijzingsbeleid blijft gehandhaafd ondanks de huidige gezondheidssituatie, zoals bevestigd door een artikel van "Info Migrants" van 01.05.2020 (stuk 6) :

« Maintenant que toutes les voies légales sont épuisées pour espérer pouvoir rester en Autriche, Safar risque l'incarcération dans un centre d'expulsion d'où il serait renvoyé vers l'Afghanistan. L'un de ces centres, géré par le ministère autrichien de l'Intérieur, se trouve en pleine montagne, dans le district de Kitzbühel, dans le Tyrol. Loin de tout, les migrants y sont "affaibli psychologiquement jusqu'à perdre leur sang froid, abandonner et signer un document pour donner leur accord pour être expulsé", affirme Doro Blancke, une activiste pour les droits des réfugiés et à la tête de l'ONG Fairness Asyl ».

Volgens een artikel op de website Infomigrants van 18.10.2023 neemt Oostenrijk steeds restrictievere maatregelen ten aanzien van asielzoekers (stuk 7):

« Depuis la crise migratoire de 2015, l'Autriche a adopté une position particulièrement ferme sur l'immigration. En plus de contraindre les arrivées sur son sol, le pays déploie depuis quelques années des mesures qui complexifient la vie des personnes installées sur son sol. Fin août, la ministre de l'Intégration Susanne Raab, du Parti populaire autrichien ÖVP, a annoncé vouloir réduire les prestations sociales des migrants installés en Autriche depuis moins de cinq ans ».

Gelet op het voorgaande kan niet ernstig betwist worden dat verzoeker een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het AIDA-rapport update 2022 mei 2023 belicht de moeilijkheden bij het verkrijgen van juridische bijstand in eerste aanleg:

«In June 2019, the Austrian Parliament adopted a law establishing a Federal Agency for Care and Support Services (Bundesagentur für Betreuungs- und Unterstützungsleistungen, BBU GmbH) which will be in charge inter alia of providing legal assistance to asylum seekers at first and second instance as of 1 January 2021. The new law has been criticised by several organisations, as it raises concerns over the risk of arbitrary access to free legal assistance. In its Legal note on the Austrian law, ECRE demonstrated that while access to legal assistance at first instance was the general rule under the previous Article 49(1) BFA-VG, it becomes the exception under the new law. Legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act. In other words, access to free legal assistance at first instance is only granted when existing resources are available (e.g. staff and funding), and is not a right for all.

Moreover, the reform introduces a new threshold which grants the asylum applicant the right to free legal assistance by the Agency only if an appointment - during which the applicant exercises his or her right to be heard - is scheduled within 72 hours (3 days) after having been notified by the BFA of the intention to

reject the asylum application. This means that, if the BFA grants the asylum applicant the right to be heard at a later stage (e.g. in 4 or 5 days), free legal assistance by the Agency will only be available if resources so allow. Consequently, there is a risk of arbitrary access to free legal assistance at first instance which will largely depend on the BFA's goodwill allowing the asylum applicant to be heard in due time.

(...) It should be noted, however, that the previous legal aid-system in place until the end of 2020 did also not meet the needs of asylum seekers. VMÖ, which received most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, was criticised for not being very helpful nor committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior» (p.39-40).

Met betrekking tot de beroepsprocedure wordt juridische bijstand verleend. Het gebrek aan middelen en de kwaliteit van deze hulp worden echter vaak bekritiseerd:

« Overall, the Austrian law of June 2019 introduced drastic changes with regard to the provision of legal assistance at second instance. As explained by several commentators, the establishment of the Federal Agency raises concerns with regard to the right to an effective remedy because one of its key components - namely the access to free legal assistance – could be affected by the potential conflict between the appointed legal advisers' and asylum seekers' interests. Similarly, the significant influence granted to the Ministry of Interior over the functioning and the role of the BBU GmbH (e.g. appointing the CEO of the BBU GmbH or designing the work plan and guidelines of the BBU GmbH etc.) raises serious concerns over lack of independence, subsequently raising a risk of violation of the right to an effective remedy.

(...) Even though some improvements were achieved in comparison to the previous dysfunctional legal aid system (e.g. trainings of legal advisors, legal aid in front of the High Courts, setting up quality standards), the centralised legal aid system under the BBU GmbH is very fragile from a fundamental rights perspective. The Ministry of Interior still has the right to nominate half of the members of the supervisory board, even if it only appointed two external experts in 2020. An expert board was founded to establish counselling standards.

Moreover, the centralisation of legal aid and founding of the BBU GmbH significantly restricts the potential role for and funding of civil society organisations. At the beginning of 2021, only 10% of the staff of Diakonie Flüchtlingsdienst were still employed as a result of the contract cancellation in 2020. (...)

In 2019, a well-known lawyer specialised in the field of asylum and aliens' police law, Ronald Frühwirth, decided to stop working as a lawyer due to grave deficits and inconsistencies in the judicial system. This caused public uproar as he argued publicly that the jurisdiction of the High Administrative Court is inconsistent and hinders him from offering adequate counselling and representation of his clients in Court » (p.41-42).

Bovendien maakt Oostenrijk momenteel een crisis door en veel asielzoekers kregen dus geen toegang aan huisvesting en leven op straat:

« Reception crisis: In October 2022, a reception crisis hit Austria. Due to the lack of cooperation between the provinces, who are responsible for the accommodation of asylum seekers after positive conclusion of the admissibility procedure, and the federal system, asylum seekers had to be accommodated in tents due to shortage of capacity in the federal reception centres (p.14).

(....)

In 2022, a reception crisis hit Austria. Due to a high number of applications and non-cooperation of the provinces who are supposed to take over asylum seekers upon completion of the admissibility procedure, the capacities in the federal reception centres reached their limits in the fall of 2022. The number of asylum seekers in basic care only increased moderately from 17,000 in January 2022 to 21,500 in December 2022 even though Austria registered more than 100,000 asylum applications in the same time. Many applicants travelled on to other countries after registration. Even though the number of applicants absconding from the procedure was very high, the BBU GmbH had to build up tents in order to prevent homelessness.

The reception crisis was foreseeable as the backlog of persons admitted to the procedure but not being transferred to the basic care offered by the provinces has been increasing steadily since summer 2021» (p.94).

Dit werd door een artikel van Infomigrants dd. 18.11.2022 bevestigd (stuk 8):

« Malgré les besoins croissants en hébergement, sept des neuf États autrichiens, à l'exception de Vienne et du Burgenland, refusent de respecter les quotas en vigueur en matière de logement des demandeurs d'asile réfugiés, relève le média européen Euractiv. Certains estiment n'être pas suffisamment impliqués dans la planification de la politique d'hébergement. (...)

En attendant, ce sont des solutions temporaires et précaires qui priment. Des dizaines de tentes avaient été dressées en octobre à trois points frontaliers, l'un au niveau de la frontière avec l'Allemagne et deux autres à la frontière avec la Slovaquie. Cette solution temporaire, déployée par le gouvernement fédéral, avait là encore fait grincer des dents un certain nombre d'élus conservateurs locaux ».

In een artikel van RFI dd. 25.11.2022 staat dat (stuk 9):

« Les conditions de vies sont difficiles ici », explique ce Syrien, qui préfère rester anonyme. « Il n'y a pas suffisamment de nourriture distribuée, les gens ont encore faim après, alors ils vont s'acheter eux-mêmes à manger, quand ils ont de l'argent. Il y a des douches, mais souvent plus d'eau chaude. Tout cela rend la vie difficile. »

A quelques mètres de là, un hôtel reconverti en centre d'accueil héberge une vingtaine de Syriens qui, eux, attendent une réponse à leur demande d'asile. La plupart vivent ici depuis plusieurs mois, sans pouvoir faire grand-chose.

« Ça fait cinq mois que je suis là », explique ce Syrien que nous appellerons Salim. « Dans ce village éloigné de tout, je ne peux pas prendre de cours d'allemand ni faire de bénévolat. Je suis allé à Pôle emploi pour demander du travail, mais ils m'ont dit que tant que je n'avais pas de décision concernant ma demande d'asile, ils ne pouvaient pas m'en proposer. Ce n'est pas une vie de seulement dormir et manger. »

Partout dans le pays, les places dans les structures d'accueil manquent ».

Door de informatie over de huidige situatie van asielzoekers in Oostenrijk selectief en gedeeltelijk te lezen heeft tegenpartij haar plicht tot voorzichtigheid en voorzorg geschonden.

4.-

Bovendien heeft tegenpartij de gezinssituatie van verzoeker niet adequaat beoordeeld. Verzoeker heeft een oom langs moederskant in België.

Gelet op de aanwezigheid van een familielid kwam hij naar België. Het is dus heel normaal dat hij niet terug naar Oostenrijk wil, waar hij niemand kent en waar hij eenzaam was. Integendeel, in België is hij omringd en geniet van de morele steun van zijn oom.

Overweging 17 van de Verordening 604/2013 stelt dat: "Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling".

Het is dus een humanitaire clausule die het mogelijk maakt om leden van dezelfde familie of andere familieleden op Belgisch grondgebied samen te houden, zelfs als België niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag op grond van de Verordening 343/2003 en zelfs als het geen ouder is in de zin van artikel 2, g) van de Verordening 604/2013, aangezien de overweging naar "familieleden of andere familierelaties" verwijst.

Als zijn oom echter geen ouder is in de zin van artikel 2, g) van Dublin-verordening 604/2013, moet hij worden beschouwd als "andere familierelaties" of op zijn minst naast verwante van verzoeker.

Tegenpartij heeft de familieband van verzoeker met zijn oom dus niet adequaat beoordeeld."

2.2.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel "dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013."

Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat de verwerende partij de informatie over de huidige situatie van verzoekers om internationale bescherming gedeeltelijk en selectief leest. Hij stelt dat de schending van artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest niet zorgvuldig zijn onderzocht en is van oordeel dat niet ernstig kan worden betwist dat hij bij overdracht een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov t. Rusland, §. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said t. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM

11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh t. Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4

van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Derhalve moet worden nagegaan of een zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Oostenrijkse asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Oostenrijk. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met het Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2022 Update, laatste update op 5 mei 2023, hierna het AIDA-rapport genoemd. De verwerende partij heeft weliswaar oog gehad voor de kritische bemerkingen in het rapport, maar is van oordeel dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

Verzoeker stelt dat sinds enkele jaren in Oostenrijk een antimigratiebeleid wordt gevoerd, met als gevolg de stigmatisering en afwijzing van asielzoekers, de onwil om hen te laten integreren, het feit dat zij slechts onderbetaalde jobs krijgen en een intensivering van pogingen om uitgeprocedeerde asielzoekers te repatriëren, zelfs wanneer dat in strijd is met het non-refoulementbeginsel.

De Raad stelt vast dat het gros van de citaten die verzoeker aanhaalt dateert uit 2018, 2019 en 2020, terwijl de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd een update had tot 5 mei 2023. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar minder recente informatie -zo wijst verzoeker nog naar de gevolgen van de pandemie die inmiddels niet meer aan de orde zijn- om het standpunt van de verwerende partij als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig af te doen.

Uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat na een uitspraak van het Grondwettelijk Hof ('Bundesverwaltungsgerichtes') in september 2021, met betrekking tot de zaak van een Afghaanse verzoeker, verzoekers van Afghaanse herkomst in hoge mate internationale bescherming wordt geboden (pagina 92, 'After an important ruling by the Constitutional court in September 2021, the general decision making at first instance changed and now mostly includes granting subsidiary protection to Afghans'). Aangaande verzoekers betoog met betrekking tot een antimigratiepolitiek in het algemeen moet erop worden gewezen dat uit niets blijkt dat de asielpcedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Oostenrijk stelselmatig tekortschieten en de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke standaarden waartoe de autoriteiten gebonden zijn op systematische wijze met de voeten zouden worden getreden. Voorts, wat betreft de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de arbeidsmarkt, is de Raad van oordeel dat, zelfs aangenomen dat het gaat om preciaire slecht betaalde jobs, dan nog verzoeker niet aantoont dat hij in een situatie zal terechtkomen van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid, of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De hoge drempel van ernst opdat kan worden gesproken over een onmenselijke of vernederende behandeling, wordt niet bereikt in situaties die louter worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon (cfr. HvJ, 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 92-93). Eén en ander klemmt des te meer nu er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker als Dublinterugkeerder geen problemen zal ondervinden om in het Oostenrijkse opvangsysteem te worden opgevangen. Verder toont hij niet aan dat hij, als eventuele begunstigde van een internationale beschermingsstatus, geen job zou kunnen vinden en daardoor in de hiervoor omschreven situatie zou terechtkomen en dat hij daar recht

heeft op basiszorg, waarin onder andere gezondheidszorg, voedsel, sociale – en terugkeerbegeleiding, zakgeld, en kledij.

Waar verzoeker citeert uit een actueel webartikel over de intenties van de overheid om de sociale tegemoetkomingen voor migranten die minder dan 5 jaar in Oostenrijk verblijven te beperken, blijkt niet dat deze reeds in de praktijk zijn omgezet, nog daargelaten de vraag of dit ertoe zou leiden dat een overdracht alsnog in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad wijst er ook op dat discriminatie, racisme of xenofobie onaanvaardbaar is, maar dat hoe dan ook actueel niet blijkt dat het gaat om dermate wijdverspreide en alomtegenwoordige incidenten dat ervan moet worden uitgegaan dat hij een reëel risico loopt om er het slachtoffer van te worden bij een overdracht naar Oostenrijk. De Raad wijst er eveneens op dat een minimumniveau aan hardheid en ernst vereist is om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden die hij aanhaalt dit minimumniveau bereiken.

Verzoeker betoogt dat Oostenrijk een opvangcrisis doormaakt en veel verzoekers om internationale bescherming geen toegang krijgen tot huisvesting en op straat leven.

In de bestreden beslissing wordt daarover het volgende gesteld:

“Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria” (p. 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft. “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system” (p. 61).

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. “Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres” (pp. 115). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (p. 116).”

Op bladzijde 116 van het AIDA-rapport wordt inderdaad gesteld dat er tot eind 2022 problemen waren met de opvang maar dat de autoriteiten daar inmiddels aan hebben geredigeerd en dat begin 2023 er geen meldingen meer waren van verzoekers om internationale bescherming die geen opvang hadden. De informatie die verzoeker bijbrengt doet daar niet anders over denken, nu zij betrekking heeft op de situatie in 2021 en 2022.

Verzoeker wijst er tot slot op dat het AIDA-rapport de moeilijkheden belicht bij het verkrijgen van juridische bijstand in eerste aanleg en dat de middelen en kwaliteit van de juridische bijstand die wordt verleend in de beroepsprocedure vaak wordt bekritiseerd. Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. “With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act” (p. 39). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (p. 39).”

Desbetreffend wijst de Raad erop dat de geschetste situatie in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Het gegeven, voorts, dat het agentschap dat voorziet in juridische bijstand en de beslissingnemende overheid allebei worden ondergebracht bij het ministerie van binnenlandse zaken, is op zich niet van aard om te doen aannemen dat er sprake is van een systeemfout die de overdracht zou kunnen verhinderen. Hoewel in de citaten die verzoeker aanhaalt sprake is van bezorgdheden omtrent een “mogelijk conflict” dat de toegang tot gratis juridische bijstand en het recht op een effectief rechtsmiddel in de weg zou kunnen staan, blijkt niet dat dat in de praktijk ook daadwerkelijk het geval is.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat hij in België een oom heeft langs moederskant en dat de gezinssituatie niet adequaat werd beoordeeld. Hij kwam naar België omwille van de aanwezigheid van zijn oom en het is dus normaal dat hij niet terug wil naar Oostenrijk waar hij niemand kent en waar hij eenzaam was. In België geniet hij de morele steun van zijn oom. Verzoeker wijst op overweging 17 van de Dublin III-verordening en betoogt dat deze humanitaire clausule het mogelijk maakt om familieleden samen te houden, zelfs als België volgens de criteria van deze verordening niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoorde dat minderjarige asielzoekers hier goed behandeld worden. Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niemand kent in Oostenrijk, er geen vrienden heeft en naar België wou komen. Dat hij er werd tegengehouden, opgesloten en dat zijn vingerafdrukken er gedwongen werden geregistreerd.”

Waar verzoeker dus nu stelt dat hij naar België is gekomen omwille van de aanwezigheid van zijn oom hier, moet worden vastgesteld dat hij de hiervoor geciteerde weergave van zijn verklaringen niet betwist. Hij kan de verwerende partij dus niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de beweerde aanwezigheid van een oom in België, temeer nu eerder in de bestreden beslissing ook al werd vastgesteld dat verzoeker had verklaard geen familieleden te hebben in België, hetgeen evenmin door verzoeker wordt betwist.

Hoe dan ook kan verzoeker de overweging 17 van de Dublin III-verordening niet dienstig aanvoeren. Deze overweging heeft op zich geen juridisch bindende waarde en voor zover zou kunnen worden verwezen naar artikel 17.2 van de verordening moet erop worden gewezen dat volgens deze bepaling “de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat kunnen vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.” Deze bepaling voorziet dus enkel dat een andere lidstaat aan de Belgische autoriteiten kan vragen om een verzoeker om internationale bescherming over te nemen enerzijds - hetgeen niet het geval is, nu niet blijkt dat Oostenrijk een dergelijke vraag heeft gesteld aan de verwerende

partij- of dat België aan een andere lidstaat kan vragen om een verzoeker over te nemen op grond van familiebanden anderzijds, hetgeen niet is wat door verzoeker wordt beoogd.

Het tweede middelonderdeel is evenmin ernstig.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. WIJNANTS